

Z cyklu: "Pegaz z gitarą"

W I E C Z O R E K   T A N E C Z N Y

/Wiersze na tle gwaru sali, w tonie narracyjnym,
między nimi muzyka big-beatowa/

I.

"Płonący krzew dzikiej róży"

Zaraz zacznie płonąć

Musi się tylko podłączyć do sieci

Narazie dramatyczne spięcie

W gitarze basowej.

Jeszcze walczą z kablami

Najęci faceci

By potem szybko wskoczyć

W swe stroje ogniste

I w biegu wciągnąć uśmiechy na twarze

Kiedy sam dyrektor

Przyjdzie z towarzystwem

Kiedy się będzie witał

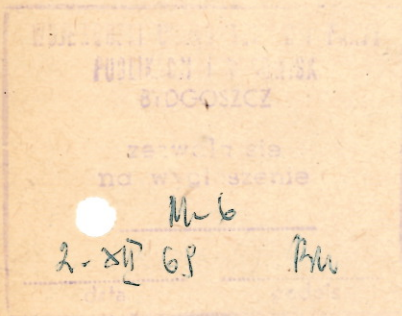
Z I-szym sekretarzem

Wtedy mają struny najpiękniej zaszarpać

B sali
Narazie kierowniczką biega całkiem blada

A za nią jeszcze bledszy człowiek z głową w kartkach

Który ma to wszystko pięknie zapowiadać.

II.

A przy stolikach wstępne konwersacje

Że jakoś leci

Że pogoda taka

I że zrobili ładną dekorację

Ale orkiestra już by mogła zagrać

Że w telewizji nieraz pokazują

Że personalna przyszła sama

Że w życiu najważniejsze zdrowie

Przerwa

Dyrektor przez mikrofon

Wita - otwiera - ma nadzieję

Po sali kawę już roznoszą

Już w bufecie pusto nie jest

Dyrektor kończy - są oklaski

I już na boku uroczystość

Teraz zaczyna się zabawa

Zabawą teraz będzie wszystko

III.

Najgorzej to jest z pierwszym tańcem

Gdy parkiet pusty jak arena

Tu trzeba być torreadorem

Żeby się nie dać

Tu każdy widzieć będzie wszystko

Z gęby i z twarzy i z podszewki

Tu trzeba w tańcu być artystą

I mieć włos a la Paderewski

Dziewczęce łydki też na pokaz

Ludzie się patrzą ludzie widzą

Najgorzej ma ta pierwsza para
No ale spójrzcie - oto idą
Kierowca z Nysy - niski blondyn
I Basia ta z finansowego
Kręcą się całkiem całkiem nieźle
Chyba wypili już jednego
Warto by dobrze się przypatrzeć
Lecz już krajobraz niezbyt czysty
Bo pcha się jeden przez drugiego
Na parkiet... tańczą wszyscy

IV.

A najciekawiej to jest patrzeć
Na żony pracowników
I na mężów pracownic
Tacy są nowi - tacy niepodobni
Teraz widać prawdę
Wszystkie legendy wyszły na jaw
Żona Malinowskiego inna
Niż malinowski opowiadał
Mąż pani Hanki niby taki rozsądny
Dobrze ułożony
A tutaj - owszem - się układa
Pod stołem...
No bo jest zmęczony
Podobnie główny dyspozytor
Mówił o żonie per "zajaczek"
A tu zajaczek niby tygrys
Wskakuje na dziesiąty pączek

Oj biedne żony pracowników
To ~~picie~~ w kawie cały ~~spłaka~~ splendor
Oj małżonkowie wy pracownicy
Normalne chłopcy z was już będą
Chyba że nikt tu nie spamięta
Że nikt nie dojrzy chociaż patrzy
Że wszystko to co się widziało
Wnet się zapije i wytańczy

V.

Północ

"Płonący krzew dzikiej róży"

Zasiadł do golonek

I zaraz będzie występ artystyczny

Górne światła zapalone

Fortepianowy wstęp muzyczny

I już czołowy recytator

Włożył mikrofon w duszy głębie

Już słońce świeci - drzewa szumią

Są kwiaty, dzieci i gołębie

Recytatora twarz promienna

Zaraz uniesie się w powietrze

Bo widzi, że jak tanecznicy

Wchodzą na parkiet jego wiersze

Jak są muzyką jak są tańcem

Recytatora serce śpiewa

Więc jeszcze ^{siłoczniej} ~~ładniej~~ słońce świeci

Więc jeszcze szumniej szumią drzewa

I skończył

Nagły grad oklasków

Przeszedł przez salę i przez parkiet

do pan ^{inżynier} ~~inżynier~~
 Oto dyrektor jedną ręką
 Uniósł do góry sekretarkę

VI.

Przy bufecie stoi chłopaków trzech
 A między nimi jeden problem
 Jak to w końcu z tym księżycem jest
 I do czego to jest podobne
 Bo to przecież „normalny czat”
 Inaczej mówiąc „Bonanza”
 Żeby ten księżyc był tyle wart
 Dolarów pół miliarda
 I stoi problem mlecznych dróg
 Przy piwie jasnym postawiony
 I nagle kufle idą w ruch
 I tryska piwo w różne strony
 Wymiana ostra i rzeczowa
^{Różnica}
 Wymiana zdań ocieka pianą
 Raz człowiek musi podyskutować
 Kiedy już problem stanął
^{potrzeba}
 Niedługo ~~trwała~~ ta zabawa
 Zbolące głowy sen ukoik
 Nikt już nie widzi
 Że tam w kącie
 Ten postawiony problem - - stoi

VII.

Gdyby był kur to już by zapiął
 Snują się w dymie bladzi zmięci
 Już po sakatce brudny talerz
 Trzeba ~~nie~~ powoli kaca leczyć

135

Tak - prawie wszystko poza nami
Co było dane już się zjadło
Co miało być to już się stało
Tamtę zakatwił sobie premię
Ten znów zakatwił sobie ciało
Jeden zakapał dwóch żyrantów
Drugi wyjawiał ściśle tajne
Zaś pani Hela panią Stenię
Przy ludziach poszła pod latarnię
Pan Kazio zatańczył z własną żoną
By rozwiać plotki i pogłoski
A bibliotekarz mówił "ponoć"
że niby tak zna język polski
c Jedni drugim pokazali
Że w samej rzeczy to ich stać
Że mogą popić i popalić
I że jak chcą nie muszą spać

Lecz jedni drugim nie uwierzą
I będzie wszystko tak jak było
W szatni te same odbierze się płaszcze
Jakie się w szatni zostawiło.